

си и са качаше къмъ небото слѣдъ като хвърли върху земята меланхолическый погледъ.

Послѣ Жозе са разговори съ едно невидимо и прелестно същество което го викаше на име и му думаше, „напредъ.“ Тогасъ той са мълчеше да стане и да иде подиръ любезното онуй същество, но желѣзна рѣчка натискаше слабото му тѣло и го принуждаваше да сѣдне като му думаше: „не еще;“ и младыйтъ йнокъ скриваше главата си между кадифянытъ възглавници за да са отърве отъ ужасното видѣніе. Послѣ са подигна одушевенъ и отчаенъ. Ужасающа радостъ освѣтаваше дивото му лице, бѣлытъ му зѣбы скърцахъ и рѣката му държѣше абанозовата дръжка на ножче, на което острието имаше блѣсъка на най-бѣкыя діамантъ.

„Да чакамъ! да чакамъ!“ шепнѣше той отъ време на време, „седемъ години вече чакамъ.“ Найподиръ обърна за послѣденъ пѣтъ *клепидрата*, която му показваше нескончаемытъ часове на гибелныя онзи день. Настаналъ бѣ вече деветый часъ на зараньта. Въ тѣзи минута погледътъ на Жозе са впи на една черга, която бѣ наченъла Жуана да шие, и распаленытъ ѳ гърди са издухъ отъ горчива скърбъ, дълбоко нажеляванье я облѣ и съ слзы цалунъ безчувственната онзи тѣканъ.

— Горка Жуана! извика той, какъ погубихъ и твоя животъ! . . . О! да та видѣхъ, да та видѣхъ единъ пѣтъ еще, да опрѣ главата си на гърдытъ конто ма отхранихъ! да съмъ самъ, самъ въ свѣта! приложи той съ раздирателенъ гласъ. Но добръ сторихъ че я отървахъ отъ опасностьта. Тя сега е свободна; моето жално съществуванье не ще докѣчи вече нейното. Дадохъ ѳ приятели, конто ще ѳ бждѣтъ чада . . . Горката Жуана! . . . О! колко ще плаче, когато са научи че нема да ма види вече. . .